

DAD, CAN YOU HEAR ME?

Three Blades, One Gillette

FERDINANDO FREGA

அப்பா, நான் சொல்வது உங்களுக்குக் கேட்கிறதா?

மூன்று பிளேடுகள், ஒரே Gillette

The Art of Attraction · 05

கடைசி ஐந்து ஆண்டுகள் நரகமாக இருந்தன;
ஆனால் நான் அதை ஒருபோதும்
புரிந்துகொள்ளவில்லை. நீங்கள் எனக்குக்
கற்றுக்கொடுத்தது போலவே, நான்
வலிமையானவன், வெல்ல முடியாதவன் என்று
நம்பிக்கொண்டு, என் சொந்த
உள்ளத்துக்குள்ளேயே அலைந்து திரிந்தேன்.

நான் எதையும் கவனிக்கவில்லை; ஆனால் 27
பிப்ரவரி 2025 அன்று, எனக்குள் ஏதோ நடந்தது. ஒரு
தப்பியோடியைப் போல என் உடைமைகளை
விட்டுவிட்டு, எந்த வசதியும் இல்லாமல், போக
இடமும் இல்லாமல் வீட்டை விட்டு ஓடினேன்.

கிட்டத்தட்ட சட்டத்தால் தேடப்படும் ஒரு
மனிதனைப் போல. ஆனால் மனித நீதிக்கு நான்
எதுவும் கடன்பட்டிருக்கவில்லை. ஒருவேளை
உங்களுடன் தீர்க்க வேண்டிய ஒரு கடன் எனக்கு
இருந்திருக்கலாம்; என் அம்மா விரும்பியதால்
திறந்தே விடப்பட்ட ஒரு கணக்கு; அது 30 ஜூன் 1996
என்ற தேதியைத் தாங்கியிருந்தது — நீங்கள் Gillette
Italia-வை விட்டு வெளியேறிய நாள்.

உங்களை அனுப்பிவிடும்படி இத்தாலிய
நிர்வாகத்தைச் சம்மதிக்க வைத்தவன் நான்தான்

என்று அவர் உங்களை நம்ப வைத்தார்; ஆனால் நான் ஒருபோதும் அதைச் செய்திருக்க மாட்டேன். எந்தக் காரணத்துக்காகவும். உலகில் எதற்காகவும். அதை என்னால் ஒருபோதும் செய்திருக்க முடியாது; அதை நினைத்திருந்தால்கூட, என் பிள்ளைகளின் முகத்தை என்னால் ஒருபோதும் பார்த்திருக்க முடியாது.

அது நிகழ்வுகளின் போக்கு; வணிகத்துக்கும் நிறுவனத்தின் நலன்களுக்கும் தர்க்கரீதியான தீர்வாக நானே இருப்பதைக் கண்டேன்.

நமக்கு மட்டும் வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், உங்களை எப்போதும் என்னுடன் வேலை செய்ய வைத்திருப்பேன். வணிகத்தில், அலுவலகத்தில், அல்லது களத்தில் என் விற்பனை முகவர்களுடன் உங்களை வைத்திருப்பேன்; ஆனால் உங்களை ஒருபோதும் கைவிட்டிருக்க மாட்டேன்.

துரதிருஷ்டவசமாக, நாம் வெவ்வேறு மேசைகளில் போக்கர் ஆடிக்கொண்டிருந்தோம். சீட்டுக் கட்டுகள் வேறு வேறு; பந்தயத் தொகை ஆண்டுகளில் அளக்கப்பட்டது — நம் ஆண்டுகள் ஒன்றல்ல. முடிவெடுத்தவர்கள் எதிர்காலத்தின் வரைபடத்தைத் தங்களுடன் சுமந்து சென்றார்கள்.

பிறகு, 14 ஏப்ரல் 2025 அன்று, நீங்கள் எங்களை விட்டுப் போனீர்கள். அம்மா இறந்து வெறும் இருபது நாட்களுக்குப் பிறகு; அவரைத் தனியாக விட நீங்கள் விரும்பவில்லை என்பது போல. நான் தொலைவில் இருந்தேன், 1,500 கிலோமீட்டர் தொலைவில், என் விதிக்குக் கைவிடப்பட்டுத்

தனியாக; ஆனால் நான் உங்கள் நினைவில் இருக்கிறேன் என்று எனக்குத் தெரியும்.

அது என் வாழ்வின் மிகக் கடினமான தருணம்; நான் என் உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேன் என்று என் பிள்ளைகள் நினைத்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் என்னை உண்மையில் ஒருபோதும் அறிந்திருக்கவில்லை — இறந்தாலும்கூட நான் விளையாட்டுக் களத்தை விட்டு ஒருபோதும் வெளியேறுவதில்லை என்று தெரிந்துகொள்ளும் அளவுக்கு.

நான் அழுதேன், ஆனால் துன்பப்படவில்லை. அதற்கு நேரம் இருக்கிறது. நீங்கள் இங்கே என்னுடன் இல்லை என்று அறிந்து, ஒவ்வொரு நாளும் சில நிமிடங்கள்.

பிறகு, 14 ஏப்ரல் 2026 அன்று, நீங்கள் திரும்பி வர முடிவு செய்தீர்கள்; நீங்கள் போய்ச் சரியாக ஓர் ஆண்டுக்குப் பிறகு.

வேறு எங்கே, என் எழுத்துக்குள் அல்லாமல்.

"மூன்று பிளேடுகள், ஒரே Gillette. திடீரென்று நாம் மீண்டும் ஒன்றாக இருந்தோம்: தாத்தா Camp, நீங்கள், நான்."

யாரும் உருவாக்க ஒருபோதும் கற்பனை செய்திராத ஒன்றில் நாம் மீண்டும் சேர்ந்து வேலை செய்துகொண்டிருந்தோம்: Gillette கதையாடல்.

உங்களைப் பற்றிப் பேசும் கதைகளை ஒவ்வொரு நாளும் படிக்கிறேன்; அவை என்னை நெகிழ்

வைக்கின்றன. நீங்கள் இங்கே, என் அருகில் இருப்பதை உணர்கிறேன். நான் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும் என்று. Frega என்று அழைக்கப்படுவதன் பெருமையைக் காக்க வேண்டும் என்று; அதை நான் ஒருபோதும் கைவிட்டதில்லை, என் பிள்ளைகளுக்கும் கடத்த முயன்றிருக்கிறேன்.

ஆனால் அவர்கள் தங்கள் அம்மாவின் பிள்ளைகள்.

வேறொரு பெண்.

என்னுடையவள் அல்ல.

வட்டம் மூடப்படுவதைக் காணவும், கடைசி மைலைத் தொடங்கவும் மே 2027 வரை ஆகும் என்று எனக்குத் தெரியும். இந்த முறை, அது தலைமுறைகளுக்கானதாக மாறும்.

கடந்த சில ஆண்டுகளாக நான் நினைத்ததெல்லாம் இதுதான்: எனக்குப் பின் வருபவர்களுக்கு ஒருவகைப் பாதுகாப்பைக் கொடுப்பது; மரியாதையின் நெறி, ஒழுக்கத்தின் நெறி, சட்டத்தின் நெறி ஆகியவற்றைச் சுமக்கும் ஒரு குடும்பப் பெயர் உறுதியளிக்கும் பாதுகாப்பு.

பலர் ஏமாற்றுக்காரர்கள் என்று அழைக்கும் அந்த மூன்று அரக்கர்கள்; ஆனால் நமக்கு அவை எப்போதும் வழிகாட்டியாக இருந்திருக்கின்றன.

என்னைக் காயப்படுத்த முயன்றவர்களை, உங்கள் வழியில், நான் மன்னித்துவிட்டேன்.

ஆனால் ஒரு பாடத்தை விட்டுச் செல்லும் கடமை
எப்போதும் நீங்கள் கற்றுக்கொடுத்தவற்றின் ஒரு
பகுதியாக இருந்திருக்கிறது.

இன்று எனக்கு 61.

நாளை இன்னும் ஒரு நாள்.

பிறகு இன்னொன்று.

பிறகு மேலும் ஒன்று.

நான் உங்களைப் போல ஆகும்வரை.

தொடக்கத்திலிருந்தே இருந்திருக்க வேண்டியது
போல.

இதைப் படிப்பவர் ஒன்றை மட்டுமே நினைப்பார்:

"ஒரு மகன் தன் தந்தைக்கு, தான் அவரை
ஒருபோதும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை என்று
விளக்கக் கடிதம் எழுதுகிறான்; அதை நிரூபிக்கும்
வழி, தன் சொந்த எழுத்துக்குள் அவருடன்
தொடர்ந்து வேலை செய்வதுதான் என்று
கண்டுபிடிக்கிறான்."

அது உண்மையாகவே இருக்கலாம்; ஆனால் நீங்கள்
எப்போதும் என் அப்பாதான்.

Ferdinando